

MORGAN RICE

REBEL,
PĚŠEC,
KRÁL

KORUNY A SLÁVY--KNIHA ČTVRTÁ

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Rebel, Pěšec, Král

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Rebel, Pěšec, Král / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce.. Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) REBEL, PĚŠEC, KRÁL je čtvrtá kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Sedmnáctiletá Ceres je krásná, chudá dívka z imperiálního města jménem Delos. Probouzí se v zajetí. Její armáda je zničená, její lidé zajati, rebelové rozdraceni. Potom, co ji zradili, se musí dát znovu dohromady. Podaří se jejím lidem ještě někdy povstat? Thanos pluje na Ostrov vězňů, protože se dozvěděl, že Ceres žije, a myslí si, že ji tam najde. Sám se tak ocitá v pasti. Na své nebezpečné cestě je neustále mučen pomyšlením na Stephanii, která je sama a čeká jeho dítě. Cítí se rozervaný životem. Ale když se snaží vrátit do Delosu, aby se setkal s oběma svými láskami, setká se se zradou tak obrovskou, že navždy změní jeho život. Stephania, zavržená žena, nesedí s rukama v klíně. Svůj vliv a vztek obrací proti těm, které miluje nejvíc. A právě její zrada může být nejnebezpečnější ze všech. Právě ona by mohla trvale zničit království. REBEL, PĚŠEC, KRÁL vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha čtvrtá ze série Koruny a slávy vyjde již brzy!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	12
KAPITOLA TŘETÍ	16
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	21
KAPITOLA ŠESTÁ	24
KAPITOLA SEDMÁ	26
KAPITOLA OSMÁ	28
KAPITOLA DEVÁTÁ	31
Конец ознакомительного фрагмента.	32

REBEL, PĚŠEC, KRÁL

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA ČTVRTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak žebrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č.5)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS

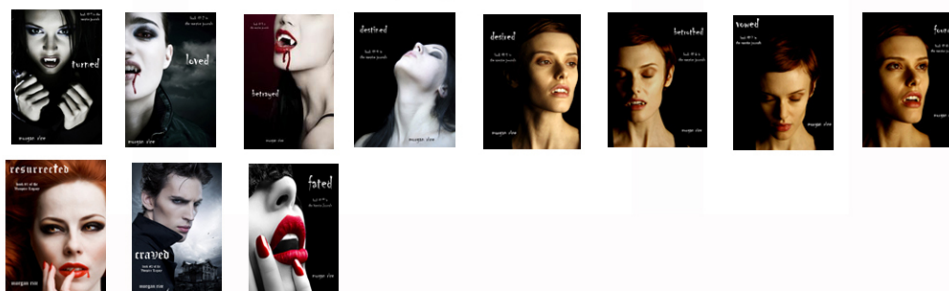
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2016 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této

knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Ivan Bliznetsov, použito v licenci istock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)

[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

Zatímco loď prorážela mořské vlny, cítil Thanos uvnitř podivnou prázdnotu. S každým záběrem vesel se vzdaloval dál a dál od domova. Už několik dní nespátřili pevninu, žádný ostrov, nic. Thanos stál na přídi lodi a hleděl do dálky. Pozoroval obzor a čekal, kdy něco konečně naruší prázdnotu rozlehlého oceánu. Jen myšlenka na to, co na něj v dálce může čekat, kdo na něj v dálce může čekat, mu bránila v tom, aby nařídil kapitánovi návrat.

Ceres.

Někde tam byla a on ji hodlal najít.

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se ho kapitán, a přistoupil k němu. „Nikdo, koho znám, by se nechtěl vypravit na Ostrov vězňů.“

Co na to Thanos mohl odpovědět? Že to nevěděl? Že si sám tak trochu připadá jako jejich loď, kterou hnaly kupředu záběry vesel, ale vítr se ji snažil tlačit zpět?

Potřeba najít Ceres v něm ale přemáhala všechno ostatní. Hnala Thana kupředu, naplňovala ho vzrušením z možnosti, že ji najde. Kdysi si byl jistý, že je pryč, že už ji nikdy nespátří. Když se dozvěděl, že by mohla být naživu, zaplavila ho taková vlna radosti, až měl pocit, že ho srazí na kolena.

Přesto ale nemohl popřít, že chvílemi myslel i na Stephaniei. Nutila ho ohlížet se zpátky, v některých okamžicích dokonce pomýšlel i na to, že by se vrátil. Konec konců, byla to pořád jeho žena a on ji opustil. Nosila jeho dítě a on od ní odešel. Nechal ji v přístavu. Jaký muž by tohle udělal vlastní ženě?

„Pokusila se mě zabít,“ připomněl si Thanos.

„Co jsi říkal?“ zeptal se kapitán a Thanos si uvědomil, že přemýšlel nahlas.

„Nic,“ pronesl Thanos a povzdechl si. „Popravdě, sám nevím. Někoho hledám a Ostrov vězňů je jediné místo, kde by mohla být.“

Věděl, že se Ceresina loď potopila cestou na ostrov. Pokud by přežila, pak dávalo smysl, že by se na něj nakonec dostala, nebo ne? To také vysvětlovalo, proč o ní Thanos od ztroskotání nic neslyšel. Thanos věřil tomu, že kdyby měla možnost se k němu vrátit, udělala by to.

„Se mi zdá, že je to dost velký risk – nevědět,“ řekl kapitán.

„Stojí za to,“ ujistil ho Thanos.

„Musí být opravdu výjimečná, jestliže je lepší než paní Stephania,“ pronesl pašerák s úšklebkem, kvůli kterému ho Thanos málem praštil.

„Mluvíš o mojí ženě,“ upozornil ho Thanos, ale sám si uvědomoval, jaký je v tom rozpor. Nemohl ji bránit, když to byl právě on, kdo ji nechal v přístavu, na druhou stranu ona předtím nařídila jeho smrt. Pravděpodobně si za to všechno mohla sama.

Teď ještě kdyby o tom dokázal přesvědčit sám sebe. Kdyby jeho myšlenky na Ceres nenarušovaly myšlenky na Stephaniei. Na to, že s ním byla na rušných královských hostinách, že s ním byla v okamžicích, kdy neměl náladu mluvit, na to, jak vypadala ráno po svatební noci...

„Víš určitě, že mě dokážeš bezpečně dostat na Ostrov vězňů?“ zeptal se Thanos. Nikdy tam nebyl, ale věděl, že celý ostrov by měl fungovat jako dobře strážovaná pevnost, ze které pro její obyvatele nebylo úniku.

„Jistěže, to je snadné,“ ujistil ho kapitán. „Občas to tam navštěvujeme. Strážní prodávají vězně, které se jim podařilo zlomit. Dělalí z nich otroky. Když se přiblížíme, poutají je ke kúlům na pobřeží, abychom si je mohli prohlédnout.“

Thanos si už dávno uvědomil, že toho muže nenávidí. Přesto se ale rozhodl svoji nenávisť nedávat najevo, protože pašerák byl jeho jedinou šancí, jak se dostat na ostrov a najít Ceres.

„Nemám v úmyslu se setkat se strážnými,“ podotkl.

Muž pokrčil rameny. „Nevadí. Prostě se přiblížíme, vysadíme tě ve člunu a budeme pokračovat, jako by se jednalo o běžnou návštěvu. A pak na tebe počkáme nedaleko od pobřeží.“

Ale upozorňuju tě, že ne moc dlouho. Když se zdržíme delší dobu, strážní začnou mít podezření, že máme něco za lubem.“

Thanos v žádném případě nepochyboval o tom, že by ho pašerák opustil při nejmenším náznaku nebezpečí, které by hrozilo jemu nebo jeho lodi. Muž jako on nemohl pochopit lásku. Pro něj to bylo pravděpodobně něco, co si člověk mohl koupit za přiměřený obnos v přístavu, na hodinu či dvě. Ale i tak dostal Thana až sem, a to bylo jediné, na čem teď záleželo.

„Uvědomuješ si, že i když tu ženu na Ostrově vězňů najdeš,“ zeptal se kapitán, „že už nemusí být taková, jakou si ji pamatuješ?“

„Ceres bude vždycky Ceres,“ nedal se Thanos.

Slyšel, jak druhý muž posměšně odfrkl. „Je snadné tohle říct, ale ty nevíš, jaké věci tam provádějí. Někteří, které nám prodávají jako vězně, jsou už tak mimo, že se nepostarají ani sami o sebe, pokud jim to nenařídíme. Umřeli by hladu, kdybychom jim nenařídili, aby něco snědli.“

„Jsem si jistý, že vám to takhle vyhovuje,“ vyštěkl Thanos.

„Nemáš mě moc v lásce, co?“ zeptal se kapitán.

Thanos jeho otázku ignoroval a dál hleděl na moře. Oba dobře znali odpověď, a právě teď měl lepší věci na přemýšlení. Musel vymyslet způsob, jak najít Ceres, ať už—

„Je to země?“ zeptal se a ukázal do dálky.

Nebylo to nic víc než tečka na obzoru, ale i tak působila bezútěšně. Obklopovaly ji mraky a převalující se vlny. Čím více se blížili, tím větší pocit hrůzy v Thanovi narůstal.

Ostrov vystupoval z vody jako řada žulových útesů, které působily jako zuby nějaké obrovské nestvůry. Na nejvyšším bodě ostrova stála bašta, maják, na kterém neustále plápolal oheň, jako by měl odradit všechny, kdo by se sem snad mohli dostat. Thanos viděl, že na jedné straně ostrova jsou stromy, ale vypadaly, že jsou suché a opadané.

Když se přibližovali, viděl Thanos okna, která vypadala, že jsou vytesaná přímo do skal. Jako by byl celý ostrov poddolovaný, aby se na něj vešlo víc vězňů. Také viděl kamenité pláže, na kterých se povalovaly vybělené kosti. Slyšel skřeky a zbledl, když si uvědomil, že nedokáže určit, jestli je to skřehotání mořských ptáků nebo lidských bytostí.

Thanos si připravoval člun, aby mohl odrazit ke kamenité pláži, a otřásl se odporem, když si všiml, že do okolních skal jsou přikovaná pouta v takové výšce, že během přílivu musela být ponořena pod hladinou. Jeho představitelost mu okamžitě řekla, k čemu asi sloužily: k mučení či popravě vězňů za pomoci vln. Hromádky kostí na pobřeží vyprávěly svůj vlastní příběh.

Kapitán pašerácké lodi se k němu obrátil a usmál se.

„Vítej na Ostrově vězňů.“

KAPITOLA DRUHÁ

Svět připadal Stephanii bez Thana jako bezútěšné místo. Připadal jí chladný i přes teplo slunečních paprsků, které jí dopadaly na kůži. Prázdný i přes davy lidí kolem hradu. Zírala na město a přemýšlela nad tím, jak by ho s chutí vypálila do základů, protože pro ni už nic nemělo smysl. Nemohla dělat nic jiného než nečinně sedět u okna a utápět se ve své bolesti, v pocitu, že jí někdo vyrval srdce z těla.

Možná, že jí ho někdo skutečně vyrve. Konec konců, kvůli Thanovi riskovala vše. Jaký byl vlastně trest za pomoc zrádci? Stephania znala správnou odpověď, protože byla stejná, jako odpověď na všechny ostatní otázky v záležitostech Impéria – cokoli, co král nařídí. Neměla pochybnosti, že ji za to nechá zemřít.

Jedna z jejích služebných jí nabídla uklidňující bylinné tonikum. Stephania ho nepřijala, i když ho dívka položila na malý kamenný stolek.

„Má paní,“ řekla dívka. „Některé dívky... přemýšlejí... neměli bychom se chystat k opuštění města?“

„Opuštění města?“ zeptala se Stephania. Slyšela, že její hlas zní hloupě a ploše.

„Jde o to... nejsme v nebezpečí? Vzhledem k tomu, co se stalo. A co jsme pro tebe udělaly, co jsme udělaly pro Thana.“

„Pro Thana!“ To jméno na okamžik vyrazilo Stephanii dech. Vzápětí ji zalila vlna vzteku. Stephania sebrala lahvičku s odvarem. „Neodvažuj se přede mnou pronášet jeho jméno ty hloupá holko! Vypadni! Vypadni!“

Rozzuřeně mrštila lahvičkou. Služebná se sklonila, což Stephanii podráždilo ještě víc, ale zvuk třístícího se skla jí maličko zlepšil náladu. Hnědá tekutina se rozstříkla po zdi. Stephania si jí už dál nevšímala.

„Ať mě nikdo neruší!“ rozkřikla se na dívku. „Nebo tě nechám stáhnout z kůže.“

Stephania potřebovala být sama se svými myšlenkami, i když to byly myšlenky tak černé, že částečně měla chuť vrhnout se z balkonu do prázdna, jen aby to všechno ukončila. Thanos byl pryč. Kolik toho dokázala, kolik toho vymyslela. A Thanos byl pryč. Nikdy dřív nevěřila v lásku a pak přišel on. Vždycky si myslela, že je to jen slabost, která otevírá člověka bolesti, ale s ním se to zdálo jako přiměřené riziko. A teď se ukázalo, že měla pravdu. Láska jen umožňovala světu, aby člověku snadněji ublížil.

Stephania zaslechla zvuk otevírajících se dveří a prudce se obrátila. Hledala něco, co by po příchozím mohla hodit.

„Řekla jsem, že nechci, aby mě někdo rušil!“ vyštěkla ještě dřív, než uviděla, kdo vešel.

„Tak to není moc milé,“ pronesl Lucious a vešel do místnosti. „A já jsem tě sem přitom doprovodil, abych ti zajistil bezpečnost.“

Lucious byl oblečený jako princ z pohádky. V bílém sametu zdobeném zlatými výšivkami a barevnými drahokamy. U pasu se mu houpala dýka. Výjimečně na sobě neměl svoji zlatou zbroj a meč. Dokonce i jeho vlasy vypadaly, že jsou čerstvě umyté. Naprosto čisté, bez městského prachu. Na Stephanii působil spíš jako trubadúr, který se chystá pět milostné písně pod jejím oknem než jako muž, který měl být pověřen organizací obrany města.

„Doprovodil?“ zeptala se Stephania s úsměškem. „To je to slovo?“

„Zajistil jsem ti bezpečnou cestu skrz válkou zmítané ulice našeho města,“ pronesl Lucious. „Mojí muži dohlédli na to, aby ses nestala kořistí rebelů nebo aby tě neunesl ten tvůj vražednický manžel. Copak jsi neslyšela, že uprchnul?“

Stephania se zamračila. Co za hru to s ní Lucious hrál?

„Samozřejmě, že o tom vím,“ vyštěkla na něj. Vstala, protože se jí nelíbilo, když se nad ní Lucious nakláněl. „Byla jsem tam.“

Sledovala, jak Lucious s posměšným překvapením pozvedl obočí. „Proč, má milá Stephanie, se přiznáváš k tomu, že jsi sehrála nějakou roli v útěku tvého manžela? Žádný důkaz totiž neukazuje tvým směrem.“

Stephania na něj nevzrušeně pohlédla. „Co jsi udělal?“

„Já neudělal nic,“ odpověděl Lucious a očividně si to všechno užíval. „Popravdě jsem usilovně pátral po pravdě. Velice usilovně.“

Což v Luciově případě znamenalo mučení lidí. Stephania se krutostem nijak nevyhýbala, ale rozhodně se v nich nevyžívala tolik, jako on.

Povzddechla si. „Přestaň si tu se mnou hrát, Lucie. Co jsi udělal?“

Lucious pokrčil rameny. „Dohlédl jsem na to, aby vše probíhalo tak, jak chci, aby to probíhalo,“ řekl. „Až budu mluvit s otcem, řeknu mu, že Thanos na útěku zabil několik strážných. Jeden ze strážných dokonce přiznal, že Thanovi s útekem pomohl. Chtěl pomoci rebelům. Je smůla, že nepřežil, aby svůj příběh mohl zopakovat před králem. Slabé srdce.“

Lucious se očividně ujistil, že nikdo, kdo Stephanii viděl, nepřežil. Dokonce, i když Stephanii znechucovala netečnost, s jakou to Lucious pronášel, jedna její část už přemýšlela, co pro ni z toho plyne v souvislosti se vším ostatním.

„Zdá se, že ve spiknutí hrála roli i jedna z tvých služebných,“ pronesl Lucious. „Thanos ji pravděpodobně svedl, smutné.“

Stephania zrudla vzteky. „To jsou moje služebné!“

Nebyla to jen myšlenka na ženu, která jí sloužila tak oddaně, až jí to uškodilo, i když ta byla sama o sobě dost špatná. Bylo to i pomyšlení na to, že se Lucious odvážil ublížit někomu, kdo naprosto jasně patřil jí. Nebyla to jen myšlenka na to, že někdo, kdo jí slouží, dojde k úhoně. Byla to urážka!

„A přesně o to jde,“ pronesl Lucious. „Příliš mnoho lidí ji vidělo, jak vyřizuje tvé záležitosti. A když jsem tě dívce nabídl její život výměnou za to, že prozradí vše, co ví, byla mi velice nápomocná.“

Stephania odvrátila zrak. „Proč to všechno děláš, Lucie?“ Proč jsi mě prostě nenechal odplout s Thanem?“

„Thanos tě nebyl hoden,“ pronesl Lucious. „Rozhodně nebyl hoden toho, aby byl šťastný.“

„A proč jsi zatajil roli, kterou jsem v tom sehrála?“ zeptala se Stephania. „Nemusel jsi dělat vůbec nic, mohl ses dívat, jak mě popraví.“

„I o tom jsem uvažoval,“ přiznal Lucious. „Nebo alespoň o tom, že o tebe požádám krále, až mu oznámíme, že Thanos uprchl. Ale byla příliš velká pravděpodobnost, že by tě jednoduše nechal popravít, a to jsem si nemohl dovolit.“

Nikdo jiný by o tom nedokázal mluvit tak otevřeně, ale tohle byl Lucious. Nikdo jiný by na to ani nepomyslel. Požádat krále o Stephanii, jako by byla jen nějaká věc. Už z toho pomyšlení se Stephanii zvedal žaludek.

„Ale pak mi to došlo,“ pronesl Lucious. „Já si totiž naši hru užívám až moc na to, abych připustil něco podobného. Navíc to nebyl způsob, jakým jsem tě chtěl získat. Chci, abys byla mým partnerem, abychom si byli rovni. Abys byla skutečně má.“

Stephania přešla na balkon, potřebovala se nadechnout čerstvého vzduchu. Lucious byl zblízka cítit po drahé růžové vodě a silných parfémec, které očividně zvolil tak, aby maskovaly pach krve z jeho běžných činností.

„O čem to tu mluvíš?“ zeptala se Stephania, i když už měla poměrně jasnou představu o tom, kam Lucious míří a co po ní bude chtít. O všech lidech u dvora sháněla co nejvíce informací, a to samozřejmě platilo i o Luciovi a jeho tužbách.

I když v tom možná nebyla tak dobrá, jak si myslela. Neuvědomila si, že se jí Lucious infiltroval do sítě jejích donašců a špehů. Nevěděla, co Thanos provádí, až do chvíle, kdy bylo příliš pozdě.

Ty dva ale nebylo možné ani v nejmenším porovnávat. Lucious byl naprosto bez jakékoli morálky a zásad. Nezastavil by se před ničím, snažil se hledat způsoby, jak ublížit ostatním. Thanos byl silný a zásadový, milující a ochranný.

Ale právě on ji opustil. Odešel od ní a přitom věděl, jaký osud na ni asi čeká.

Lucious ji vzal za ruku. Svíral ji něžněji, než by si Stephania myslela, že dokáže. I tak ale bojovala se znechuceným zachvěním, když si zvedl její dlaň ke rtům a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí. Cítila, jak jí v něm pulzuje krev.

„Lucie,“ pronesla Stephania a stáhla ruku zpět. „Jsem vdaná žena.“

„Málokdy mi to přišlo jako překážka,“ podotkl Lucious. „A buďme upřímní, Stephanie, pochybuji o tom, že tobě by to někdy vadilo.“

Stephaniin vztek se znovu naplno rozhořel. „Nic o mně nevíš.“

„Vím o tobě všechno,“ řekl Lucious. „A čím víc tě poznávám, tím víc jsem si jistý, že jsme stvořeni jeden pro druhého.“

Stephania od něj chtěla získat odstup, ale Lucious ji následoval. Samozřejmě. Byl to muž, kterého nikdy nikdo neodmítl.

„Zamysli se nad tím, Stephanie,“ řekl jí. „Myslel jsem si, že jsi jen husička s dutou hlavou, ale pak jsem zjistil, že jsi kolem Delosu upletla hustou síť. Víš, jak jsem si potom připadal?“

„Naštvaně, protože jsem z tebe udělala hlupáka?“ hádala Stephania.

„Dávej si pozor,“ varoval ji Lucious. „Věř mi, že nechceš, abych se na tebe zlobil. Ne, já tě v tu chvíli obdivoval. Dřív jsem si totiž myslel, že by ses mi mohla na jednu či dvě noci hodit do postele. Pak jsem ale zjistil, že bys mohla stát za víc. Že možná skutečně chápeš, jak svět funguje.“

Ano, to Stephania chápala velice dobře. Mnohem lépe než by lidé jako je Lucious kdy tušili. On měl svoje postavení, které ho chránilo před všemi světskými nástrahami. Stephania měla pouze svoji hlavu.

„A pak sis uvědomil, že se přesně hodíme jeden k druhému?“ zeptala se Stephania. „Tak to mi řekni, jak chceš vyřešit můj sňatek s Thanem.“

„To je věc, kterou není nutné se trápit,“ pronesl Lucious, jako by to šlo vyřešit lusknutím prstu. „Potom, co udělal, jsem si myslel, že bys byla ráda, kdyby ses toho závazku zbavila.“

Bylo by výhodné, kdyby to vyřešili kněží, protože jinak by Stephania riskovala možnost, že ji poskvrní Thanovy zločiny. Pořád by byla ženou zrádce, dokonce i když se Lucious postaral o to, aby nebyla spojená s jeho útekem.

„Nebo, pokud bys chtěla,“ prohlásil Lucious, „jsem si jistý, že by nebylo složité zajistit jeho skon. Konec konců, tobě se to už málem podařilo. Nezáleží na tom, kam uprchl. Dal by se zajistit další zabiják, který ho najde a odstraní. Ty bys mohla truchlit... nějakou dobu. Jsem si jistý, že by ti černá slušela. Vlastně ti sluší úplně cokoli.“

V Luciově pohledu bylo něco, co Stephanii znepokojovalo. Jako kdyby se snažil odhadnout, jak by vypadala, kdyby na sobě nic neměla. Podívala se mu zpřímá do očí a snažila se znít, jako by se jednalo o obchodní jednání.

„A pak co?“ zeptala se.

„A pak by ses vdala za mnohem vhodnějšího prince,“ odpověděl Lucious. „Pomysli na to všechno, co bychom spolu mohli dokázat. S tím, co ty víš, a tím, co já dokážu. Společně bychom mohli vládnout Impériu. Rebelové by nic nezmohli. Musíš uznat, že bychom byli nádherný pár.“

Stephania se rozesmála. Nemohla si pomoci. „Ne, Lucie. Nebyli, protože k tobě krom opovržení necítím vůbec nic. Jsi obyčejný hrdlořez. A co hůř, jsi příčinou toho, že jsem přišla o všechno. Proč bych vůbec měla přemýšlet nad sňatkem s tebou?“

Sledovala, jak rysy v Luciově obličeji tvrdnou.

„Mohl bych tě k tomu přinutit,“ podotkl Lucious. „Mohl bych tě přinutit udělat cokoli, co bych si přál. Myslíš si, že se nemohu postarat o to, aby všichni zjistili, jakou roli jsi hrála v Thanovu útěku? Možná jsem si tu tvoji služebnou nechal jako pojistku.“

„Snažíš se mě přinutit ke sňatku?“ zeptala se Stephania. Jaký muž by se snížil k něčemu takovému?

Lucious rozpráhl ruce. „Nejsme tak rozdílní, jak si myslíš, Stephanie. Ty hraješ svoji hru. Nemáš zájem o nějakého blázna, který by k tobě přišel s pugétem květín a několika cetkami. Navíc by ses mě naučila milovat. Ať už bys chtěla nebo ne.“

Znovu k ní natáhl ruku a Stephania mu položila dlaň na hrud'. „Dotkni se mě a neodejdeš odsud živý.“

„Takže chceš, abych odhalil tvoji roli v Thanově útěku?“ zeptal se.

„Zapomněl jsi na svoji vlastní část,“ řekla Stephania. „Konec konců, ty jsi o tom věděl. Jak by asi král reagoval, kdybych mu to všechno řekla?“

Čekala, že se Lucious rozzuří, možná že ji dokonce uhodí. Místo toho se ale usmál.

„Věděl jsem, že se ke mně přesně hodíš,“ řekl. „Dokonce, i když jsi na tom tak strašně špatně, jsi našla způsob, jak se mnou bojovat. Skvělé. Společně bychom dokázali naprosto cokoli. Samozřejmě to bude chtít trochu času, než si to uvědomíš, to je jasné. Hodně jsi toho prožila.“

Zněl přesně tak, jak by měl znít zhrzený nápadník, kvůli čemuž mu Stephania věřila ještě méně.

„Udělej si čas a zamysli se nad vším, co jsem ti řekl,“ pronesl Lucious. „Popřemýšlej nad vším, co by ti sňatek se mnou mohl přinést. Určitě si to porovnej s tím, co by tě čekalo jako ženu, která si vzala zrádce. Možná mě zatím nemiluješ, protože lidé jako my nedělají rozhodnutí založená na podobných bláznovstvích. Děláme je podle toho, co nám přinese užitek. Jsme lepší než ostatní. A poznáme ty, kteří jsou stejní jako my.“

Stephania nebyla v žádném případě jako Lucious, ale věděla, že bude lepší mlčet. Prostě jen chtěla, aby už konečně odešel.

„A mezitím,“ řekl Lucious, když viděl, že neodpoví, „pro tebe mám dárek. Služebná, o které jsme se bavili, si myslela, že bys ho mohla potřebovat. Řekla mi o tobě všechno možné, když žebřila o život.“

Z váčku na opasku vytáhl ampuli a položil ji na stůl u okna.

„Řekla mi, proč jsi musela utéct z hostiny krvavého měsíce,“ pronesl Lucious. „Řekla mi o tvém těhotenství. Je jasné, že Thanovo dítě bych nikdy vychovávat nemohl. Vypij to a nebudou problémy. V žádném smyslu slova.“

Stephania chtěla ampuli sebrat a hodit ji po něm. Uchopila ji do ruky, aby to udělala, ale on už byl pryč.

I tak ji chtěla zahodit, ale neudělala to. Posadila se k oknu a podívala se na lahvičku.

Byla průhledná s průzračnou tekutinou. Slunce ji prozařovalo a vypadala mnohem nevinněji, než skutečně byla. Když to vypije, bude si moct vzít Lucia. Děsivá myšlenka. Dostalo by se jí tak ale jednoho z nejmnocnějších postavení v Impériu. Když to vypije, zbaví se tak poslední památky na Thana.

Dlouho nehnutě seděla a nevěděla, co má dělat. Po chvíli se jí začaly po tváři pomalu kutálet slzy.

Možná by to opravdu měla vypít.

KAPITOLA TŘETÍ

Ceres se ze všech sil snažila probrat. Bojovala se závoji temnoty, které se ji snažily stáhnout dolů. Připadala si, jako kdyby se topila a bojovala s vodním proudem. Dokonce i teď slyšela křik umírajících. Léčka. Bitva. Nutila se probudit, jinak bude všechno ztraceno...

Prudce otevřela oči a vyskočila na nohy, aby pokračovala v boji. Nebo se o to spíš pokusila. Něco, co ji drželo za kotníky a zápěstí, jí v tom zabránilo. Konečně ze sebe setřásla spánek a uviděla, kde je.

Obklopovaly ji kamenné stěny, vymezovaly prostor stěží dost velký k tomu, aby si Ceres mohla lehnout. Nebyla tu postel, jen tvrdá kamenná podlaha. Malé zamřížované okénko dovnitř pouštělo trochu světla. Ceres cítila svazující tíhu okovů na zápěstích a kotnících. Viděla masivní okov ve zdi, kterým procházel řetěz. Těžké dveře pobité železem, které ji ubezpečily v tom, že je vězněm. Řetěz procházel okovem ve zdi a od zdi pak vedl do otvoru ve dveřích. Ceres došlo, že když za řetěz někdo zvenčí zatáhne, přinutí ji dojít až k okovu ve zdi.

To, že ji tu takhle drží, Ceres naplnilo vztekem. Zatáhla za okov a snažila se ho vytrhnout ze zdi. Využívala k tomu veškerou svoji sílu a moc. Nic se ale nestalo.

Bylo to, jako by měla v hlavě mlhu, snažila se skrz ni proniknout, a dokonce to vypadalo, že tu a tam skrz mlhu probleskují staré vzpomínky, ale byly to jen jejich zlomky.

Ceres si vzpomínala, že se městská brána otevřela a „rebelové“ je tak pozvali do města. Vjela do něj i se svými muži. Myslela si, že je vede do klíčové bitvy o město.

Ceres klesla zpět na podlahu. Všechno ji bolelo a některé neviditelné rány byly hlubší než ty na těle.

„Někdo nás zradil,“ pronesla tiše sama k sobě.

Měli nakročeno k vítězství a někdo je všechny zradil. Ať už kvůli penězům nebo proto, že se bál, či toužil po moci, někdo zničil vše, o co se tak dlouho snažili, a nechal je vjet do pasti.

Pak se Ceres rozpomněla. Vzpomněla si na synovce lorda Westa, kterému z krku trčel šíp. Na bezradný, nevěřící pohled, který se mu mihl ve tváři, než se zhroutil ze sedla.

Vzpomněla si na salvy šípů tak husté, že zastínily slunce, na barikády a oheň.

Muži lorda Westa se pokoušeli pálit po lukostřelcích, kteří na ně útočili. Ceres věděla, že umí používat luky při jízdě na koni. Viděla, jak zkušeně s nimi zacházeli cestou do Delosu. Pokud to bylo nutné, byli schopní lovit za plného trysku. Když vypustili první salvu jako odpověď na nepřátelskou palbu, dovolila si Ceres na okamžik zadoufat. Zdálo se jí totiž, že jsou to muži, kteří dokážou překonat všechny problémy.

Nedokázali. Luciovi lukostřelci stáli v krytech na střeších a muži lorda Westa tak byli v příliš velké nevýhodě. Někdy v průběhu chaotické bitvy začaly ze střech přilétat nejen šípy, ale také zápalné hrnce s olejem. Ceres se zmocnila neskonalá hrůza, když sledovala, jak muže kolem zachvacují plameny. Jen Lucious byl schopen použít oheň jako zbraň ve svém vlastním městě a nestarat se o to, jestli se plameny nerozšíří i na přilehlé domy. Ceres slyšela řičení koní, nářek mužů padajících ze sedel.

Měla být schopná je zachránit. Pokusila se v sobě vyvolat svoji moc, ale místo toho cítila jen prázdnotu. Černou prázdnotu tam, kde vždycky nacházela sílu a odvahu porazit své nepřátele.

Stále ještě se snažila vyvolat svoji moc, když se její kůň vzepjal a vyhodil ji ze sedla...

Ceres se přinutila vrátit myšlenkami do současnosti. Na některé události totiž bylo lepší nevzpomínat. Ačkoli současnost nebyla o mnoho lepší, protože zvenčí bylo slyšet nářek muže, který s největší pravděpodobností umíral.

Ceres se pokusila dostat k oknu. Dokonce i to ji stálo spoustu sil. Řetěz na rukou ji tížil. Měla pocit, jako by ji něco spálilo zevnitř. Jako by z ní něco vysálo všechnu sílu, kterou kdy měla. Měla pocit, že se téměř ani nedokáže postavit, natož, aby se nějakým způsobem dokázala vyprostit z pout.

Podářilo se jí natáhnout ruce k mříži a vzít je do dlaní, jako by se je chystala vytrhnout. Pravdou ale bylo, že v podstatě jen díky nim se stále ještě dokázala udržet na nohou. Když se podívala na nádvoří, které se rozkládalo pod její novou celou, rozhodně takovou podporu potřebovala.

Ceres tam spatřila muže lorda Westa stojící v dlouhých řadách. Voják za vojákem. Všichni na sobě měli zbytky zbrojí, i když v mnoha případech byly zbroje rozbité nebo je z vojáků někdo strhal. Žádný z nich neměl zbraň. Měli spoutané ruce a velké množství jich klečelo. Na tom pohledu bylo něco neskutečně smutného. Tolik z něj čišela porážka, že se to ani nedalo popsat slovy.

Ceres na nádvoří poznávala i další lidi. Rebely. Z pohledu na ně se Ceres svíral žaludek ještě víc. Muži lorda Westa s ní šli z vlastní vůle, riskovali kvůli ní své životy a Ceres za ně cítila zodpovědnost. Rebelové, muži i ženy, ale patřili k těm, které znala.

Viděla mezi nimi Anku. Anka byla připoutaná v samotném středu všech ostatních. Ruce měla spoutané za zády a přivázané ke kůlu tak vysoko, aby se nemohla posadit nebo pokleknout kvůli odpočinku. Provaz uvázaný kolem krku hrozil, že ji uškrtí ve chvíli, kdy by se zkusila uvolnit. Ceres viděla, že má zkrvavenou tvář, ale nikdo se s tím nesnažil nic udělat, jako by na ní vůbec nezáleželo.

Ceres se z toho pohledu dělalo špatně. Byly tam její přátelé. V některých případech šlo o lidi, které znala celé roky. Někteří byli zranění. Ceres ucítila bodnutí vzteku, když si uvědomila, že se jim nikdo nesnaží pomoci. Všichni jen stáli nebo klečeli, stejně jako vojáci.

A pak její pohled padl na věci, které čekaly opodál. Ceres netušila, k čemu některé z nich slouží, ale podle zbytku si to dokázala domyslet. Byly tam kůly k nabodávání lidí, špalky na stínání hlav, šibenice a ohnivé koše ke žhavení železa. A bylo toho ještě mnohem víc. O tolik víc, že Ceres začala chápat, kdo se rozhodl to všechno využít.

Pak spatřila Lucia a získala tak naprostou jistotu. Za všechno mohl on a to znamenalo, že svým způsobem byla na vině i ona. Kdyby jen byla rychlejší a dostihla ho ve chvíli, kdy zvítězila v souboji s jeho šampionem. Kdyby jen našla způsob, jak ho zabít, dřív, než k tomuhle došlo.

Lucious stál nad vřstícím vojákem a kroutil mečem, kterým ho probodl. Přiměl ho tak k dalšímu bolestivému výkřiku. Ceres viděla menší skupinu mučitelů a popravčích kolem. Vypadali, jako by si dělali poznámky, nebo jen oceňovali, že v jejich profesi někdo našel tak zvrácené zalíbení. Ceres si přála, aby mohla použít svoji moc a všechny je zabít.

Lucious vzhlédl a Ceres fyzicky ucítila moment, kdy se jeho oči setkaly s jejími. Bylo to něco na způsob výjevů, o kterých zpívají bardi ve svých písních. Jako když se setkají pohledy dvou zamilovaných. S tím rozdílem, že tady šlo o čistou nenávist. Ceres by v tu chvíli zabila Lucia jakýmkoli dostupným způsobem a vytušila, že i on si pro ni něco chystá.

Viděla, jak se pomalu usmál a naposled zatočil mečem v ráně. Oči stále upíral na Ceres. Pak se napřímil a nepřítomně si utřel zakrvácené ruce do kusu hadru. Chvíli stál jako herec, který se chystá přednést řeč před nedočkavým publikem. Ceres ale připadal jako obyčejný řezník.

„Všichni tito muži a ženy zradili Impérium,“ prohlásil Lucious. „Všichni ale myslím víme, že to není vaše vina. Byli jste podvedeni. Ostatní vás svedli na scestí. Svedla vás na ně jedna konkrétní osoba.“

Ceres viděla, jak k ní střelil dalším pohledem.

„Takže jsem se rozhodl nabídnout milost těm z vás, kteří se mi podvolí. Plazte se přede mnou. Škemrejte o otroctví a budete ušetřeni. V Impériu není nikdy dost dřičů.“

Nikdo se nepohnul. Ceres netušila, jestli na ně má být hrdá, nebo začít křičet, aby tu nabídku přijali. Konec konců, museli vědět, co přijde, pokud ji nepřijmou.

„Ne?“ zeptal se Lucious a v hlase mu zaznívalo překvapení. Ceres si pomyslela, že možná skutečně předpokládal, že se všichni dobrovolně nechají zotročit, aby si zachránili život. Možná, že skutečně nerozuměl tomu, o co rebelům jde. Nebo tomu, že jsou horší věci než smrt. „Nikdo?“

Ceres sledovala, jak mu z tváře mizí předstíraný klid. Jako když spadne maska a odhalí, co se skrývá pod ní.

„Tohle se stane, když vy, hlupáci, začnete poslouchat lůzu, která vám lže!“ pronesl Lucious. „Zapomněli jste, kde je vaše místo! Zapomněli jste, že všechno, co vy, spodino, uděláte, má své následky. Zemřete. Všichni do posledního zemřete. A já se postarám o to, aby to byl takový způsob smrti, o kterém si budou šeptat všichni, kteří jen pomyslí na to, že by mohli zradit své pány. A postarám se o to tak, že sem nechám přivést vaše rodiny, aby se dívaly. Spálím jejich ubohé chatrče a přinutím je sledovat, jak tu budete řvát!“

O tom, že to udělá, neměla Ceres nejmenší pochyby. Viděla ho, jak ukazuje na jednoho vojáka a pak kyne k jednomu z nástrojů, které čekaly opodál.

„Začněte tímhle. Nebo začněte kýmkoli jiným, je mi to jedno. Jen se postarejte o to, aby všichni před smrtí pořádně trpěli.“ Pak ukázal směrem k Ceresině cele. „A postarejte se o to, aby ona byla poslední. Přinutíte ji, aby sledovala, jak všichni do jednoho umírají. Chci, aby z toho šlela. Chci, aby pochopila, jak bezmocná ve skutečnosti je. Ať už svým mužům napovídala o krvi Prastarých cokoli.“

Ceres odstoupila od zamřížovaného okna, ale někdo ji musel sledovat zpoza dveří, protože zatáhl za řetěz a přitáhl ji tak zpět ke zdi. Nemohla od ní odstoupit ani o kousek. A rozhodně nemohla odvrátit pohled od okna, skrz které viděla, jak jeden z popravčích zkoumá ostrost své sekery.

„Ne,“ řekla a snažila se vzbudit v sobě sebedůvěru, kterou ale vůbec necítila. „Ne, tohle nedopustím. Najdu způsob, jak to zastavit.“

Nepokusila se v sobě vyvolat moc, jako to obvykle dělala. Ponořila se do prostoru, ve kterém na ni její moc obvykle čekala. Snažila se dostat do stejného rozpoložení mysli, jaké ji učili lesní lidé. Hledala svoji moc se stejnou jistotou, s jakou by se snažila ulovit nějaké ukrývající se zvíře.

A přesně tak se před ní moc skrývala. Ceres ji nedokázala najít. Zkoušela všechno, co ji jen napadlo. Snažila se zklidnit. Snažila se rozpomenout na pocit, který v ní dřívější použití moci vyvolalo. Snažila se silou vůle přinutit moc, aby jí kolovala v žilách jako dřív. Dokonce ji zkusila i zoufale přemlouvat, vyjednávat s ní, jako by to byla jiná bytost, a ne jiná její část.

Nic z toho nezabralo, a tak se Ceres pokusila zatřást řetězem, který ji poutal. Cítila, jak se jí okovy zakously do zápěstí. Cukala sebou, ale nepodařilo se jí získat víc prostoru než na natažení paže.

Ceres by měla být schopná řetěz jednoduše přetřhnout. Měla by být schopná se osvobodit a zachránit všechny tam venku. Měla by být, ale právě teď to nedokázala a nejhorší na tom bylo, že ani nevěděla proč. Proč ji moc, kterou dřív tolikrát použila, opustila tak náhle? Proč se tohle muselo stát?

Proč nemohla udělat to, co chtěla? Ceres cítila, jak se jí snahou udělat alespoň něco, hrnou slzy do očí. Zoufale přemýšlela nad tím, jak ostatním pomoci.

Venku zatím začaly popravy a Ceres nemohla dělat nic, aby je zastavila.

A co bylo horší, věděla, že až Lucious skončí s těmi venku, bude na řadě ona.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sartes se probudil a okamžitě byl připraven bojovat. Pokusil se vstát, a když se mu to nedařilo, začal se zmítat. Vzápětí ho ale nakopla bota patřící drsně vypadajícímu muži ležícímu naproti.

„Myslíš, že se tu můžeš roztahovat?“ vyštěkl.

Muž měl holou hlavu a množství tetování. Na ruce mu chyběl prst, zřejmě o něj přišel při nějaké potyčce. Byly doby, kdy by se před ním Sartes roztrásl strachy, ale to bylo dřív, než ho odvedli do armády a než se přidal k rebelům. Bylo to před tím, než zjistil, jak vypadá skutečné zlo.

Byli tam i další muži, natěsnaní v prostoru omezeném dřevěnými stěnami. Světlo dovnitř pronikalo jen několika mezerami mezi prkny. Sartovi to ale stačilo, aby si prohlédl ostatní obyvatele těsného prostoru. A byl to nepříjemný pohled. Potetovaný muž naproti vypadal ze všech nejpríjemněji. Vzhledem k tomu, kolik se jich kolem tísnilo, ucítil Sartes přeci jen záchránu strachu. A nejen kvůli tomu, co by mu asi mohli udělat. Co ho čekalo dál, když ho zavřeli s muži, jako byli tihle?

Sartes měl pocit, jako by se celý prostor pohyboval, a tak zariskoval, otočil se zády k pobudům a přitiskl oko k jedné ze štěrbin ve stěně. Venku uviděl ubíhající prашnou a kamenitou krajinu. Nepoznával ji. Jak daleko od Delosu mohl být?

„To je vůz,“ řekl. „My jsme ve voze.“

„Vida ho, kluka,“ pronesl holohlavý muž. Neuměle se pokoušel napodobit Sartův hlas, ale nedařilo se mu to, takže to téměř nebylo poznat. „Jsme na voze. Tenhle kluk je fakt génius. No, génie, co kdybys zavřel klapáčku? Už tak je dost špatný, že nás vezou k dehtovým jámám, a teď do toho ještě ty a tvoje moudra.“

„Dehtovým jámám?“ zeptal se Sartes a všiml si záblesku vzteku, který se mihl muži po tváři.

„Myslím, že jsem ti řekl, abys mlčel,“ vyštěkl pobuda. „Možná, že když ti nacpu do krku pár tvých vlastních zubů, tak už zmlkneš.“

Jiný muž se protáhl. Stísněný prostor se náhle zdál příliš malý na to, aby se do něj vešel. „Jediný, koho slyším mluvit, jsi ty. Co kdybyste sklapli oba?“

Rychlost, s jakou holohlavec zmlknul, prozradila Sartovi hodně o tom, jak nebezpečný druhý muž je. Sartes pochyboval o tom, že si tím vytvořil nějaké přátele, ale z armády věděl, že takoví muži nemají přátele – mají jen své oběti a patolízaly.

Když zjistil, kam mají namířeno, bylo těžké mlčet. Dehtové jámy byly jedním z nejtěžších trestů, které Impérium mělo. Byly tak nebezpečné a nepříjemné, že ti, kteří tam byli posláni, měli štěstí, když přežili první rok. Bylo to horké a smrtící místo. Ze země tam trčely kosti dávno mrtvých draků a strážé tam přemýšlely jen nad tím, kdy konečně budou moct zase hodit nějakého nemocného nebo kolabujícího vězně do dehtu.

Sartes se pokusil rozpomenout, jak se sem dostal. Dělal zvěda rebelům, snažil se zjistit, kterou branou by bylo možné dostat dovnitř Ceres a muže lorda Westa. Našel tu pravou. Dokázal si vybavit i radost, jakou v tu chvíli cítil, protože to byl opojný pocit. Pak vyrazil zpět, aby o svém objevu informoval ostatní.

Už byl tak blízko, když na něj zaútočila maskovaná postava. Byl tak blízko, že přímo cítil přítomnost ostatních rebelů. Měl pocit, že je konečně v bezpečí, a v tu chvíli ho z něj někdo vytáhl.

„Paní Stephania posílá pozdravy.“

Ta slova rezonovala Sartovi v paměti. Byla to poslední slova, která slyšel, než upadl do bezvědomí. Současně díky nim zjistil, kdo za tím stojí, a také to, že selhal. Nechali ho dojít až téměř k cíli a pak ho zajali.

Kvůli nim zůstala Ceres a ostatní bez informací, které se Sartovi podařilo získat. Uvědomil si, že má strach o sestru i o otce, o Anku a ostatní rebely. Netušil, co se s nimi dál dělo, když nevěděli, kterou bránu mají otevřít. Mohlo se jim podařit získat město i bez jeho pomoci?

Muselo se jim to podařit, opravil se Sartre. Protože právě teď, ať už tak nebo tak, muselo být po všem. Museli najít jinou bránu nebo jinou cestu do města, že ano? Museli to nějak dokázat, protože to byla jediná další možnost.

Sartre nad tím nechtěl přemýšlet, ale bylo nemožné ty myšlenky potlačit. Jedinou další možností totiž bylo, že selhali. Přinejlepším si Ceres mohla uvědomit, že není žádná cesta dovnitř, aniž by se zmocnila brány, a díky tomu zjistit, že je i se svými muži v pasti mezi městem a blížící se armádou. A přinejhorším... už mohli být všichni mrtví.

Sartre zavrtěl hlavou. Tomu nechtěl věřit. Nemohl tomu věřit. Ceres by si našla způsob, jak se s tím vyrovnat a jak zvítězit. Anka byla vynalézavější než kdokoli jiný, s kým se kdy Sartre setkal. Otec byl silný a ostatní rebelové měli odhodlání, které plynulo z vědomí, že bojují za správnou věc. Najdou způsob, jak zvítězit.

Sartre si také musel připomenout, že to, co se děje s ním, je rovněž pouze dočasné. Rebelové zvítězí, což znamenalo, že zajmou Stephani a ona jim bude muset říct, co udělala. Přijdou si pro něj. Stejně, jako ho Anka a otec vysvobodili, když ho drželi v armádním táboře.

Ale na jaké místo to mířil? Sartre ucítil, že rytmus pohybu vozu se změnil. Vyhlédl skrz škvíru v prknech a zjistil, že rovná krajina se změnila v krajinu posetou krátery a skalisky, v jámách bublala horká jezírka tekuté temnoty. Dokonce i ze svého místa cítil ostrý, hořký zápach dehtu.

Viděl pracující lidi stojící v řadách. Sartre viděl řetězy, které poutaly vždy dva muže k sobě. Nabírali dehet do věder a předávali je ostatním, aby ho dopravili dál. Viděl strážné s biči, kteří na vězně dohlíželi. Také viděl, jak se jeden vězeň kvůli bičování zhroutil. Strážný ho osvobodil z pout a skopnul ho do nejbližší jámy. Dehtu trvalo neskutečně dlouhou dobu, než zadusil jeho řev.

Sartre se nutil odvrátit zrak, ale nedokázal to. Nemohl odtrhnout oči od hrůzy, která se před ním odehrávala. Od klecí, které očividně sloužily jako ubikace pro vězně. Od strážných, kteří se k vězňům chovali hůř než ke zvířatům.

Sledoval to tak dlouho, až vůz zastavil. Otevřeli ho vojáci, kteří vždy měli v jedné ruce zbraň a v druhé řetězy.

„Vězni, vystoupit,“ vykřikl jeden. „Nebo ten vůz zapálíme i s vámi uvnitř, šmejdi!“

Sartre s ostatními se vyšoural do slunečního světla a teprve teď si uvědomil skutečnou hrůzu, kterou tohle místo na všechny působilo. Výpary tu byly tak husté, až ho téměř omráčily. Dehtové jámy kolem bublaly v podivném nepředvídatelném rytmu. Zatímco se Sartre díval, okraj jedné jámy se zřítíl a sesunul přímo do dehtu.

„Tohle jsou dehtové jámy,“ oznámil voják, který je předtím vyháněl z vozu. „Ani se na ně nesnažte zvykat. Všichni budete mrtví dřív, než se vám to podaří.“

Nejhorší na tom je, pomyslel si Sartre, zatímco mu připínali pouta ke kotníku, že má možná pravdu.

KAPITOLA PÁTÁ

Thanos vytáhl člun na kamenitou pláž a odvracel přitom zrak od pout pod linií přílivu. Pokračoval vzhůru po pláži a s každým krokem měl pocit, že si ho určitě musí někdo všimnout. Nebyl vůbec krytý. Bylo příliš snadné ho tu zahlédnout a Thanos rozhodně nechtěl, aby ho někdo viděl na místě, jako bylo tohle.

Vyškrábal se na stezku a zastavil se. Ke znechucení, které cítil, se přidal ještě vztek, když si všiml, co se nachází po obou stranách cesty. Byly tam těsné klece pro vězně, kůly, lámací kola a šibenice. Všechno očividně určené k tomu, aby přinášelo co nejméně příjemnou smrt odsouzencům. Thanos už samozřejmě o Ostrovu vězňů hodně slyšel, ale i tak ho pohled na všechno kolem znechucoval. Nejráději by celý ostrov smetl z povrchu světa.

Držel se stezky a přemýšlel, jaké to je pro ty, které tudy vodí. Být obklopen skalními stěnami a vědět, že jediné, co na konci čeká, je smrt. Opravdu Ceres skončila na tomhle místě? Už jen z té myšlenky se Thanovi svíral žaludek.

Kdesi vepředu uslyšel Thanos výkřiky, skřeky a nářky, které zněly tak, že mohly pocházet od zvířete stejně, jako od člověka. Něco v tom zvuku ho přinutilo zastavit se, podvědomí mu řeklo, aby se připravil na násilí. Rychle sešel z cesty a snažil se nahlédnout přes skalisko, které mu bránilo ve výhledu.

To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Viděl běžícího muže, jehož bosé nohy nechávaly na kamenitém povrchu krvavé stopy. Měl na sobě rozedrané šaty, jeden rukáv volně visel z ramene. Na zádech měl tržnou ránu. Vlasy i vousy měl neudržívané a zacuchané. Jen to, že jeho rozedrané šaty byly vyrobené z hedvábí, naznačovalo, že původně pochází z vyšší vrstvy.

Muž, který ho pronásledoval, vypadal ještě divočeji. Něco v jeho vzhledu či pohybu způsobovalo, že si Thanos připadal jako kořist. Pronásledovatel byl oblečený do směsi koženého oblečení. Vypadalo, jako by ho nakradl od různých lidí, navíc bylo podivným způsobem zabahněné a ušpiněné. Thanos předpokládal, že to tak bylo schválně, aby se muž mohl v lese lépe maskovat. V jedné ruce svíral biják a v druhé krátkou dýku. Skřeky, které vydával, zatímco pronásledoval prvního muže, způsobovaly, že se Thanovi ježily vlasy na hlavě.

Bez přemýšlení vyrazil kupředu. Nemohl jen tak přihlížet a sledovat, jak jeden člověk vraždí druhého. Dokonce ani tady ne, na místě, kde všichni spáchali nějaký zločin, protože jiná možnost, jak se sem dostat, neexistovala. Překonal hřeben a spěchal dolů na místo, kolem kterého oba muži museli proběhnout. První z nich se mu vyhnul a proběhnul kolem. Druhý se zastavil a vycenil na něj ostré zuby.

„Tak tu máme další kořist,“ pronesl a vrhl se na Thana.

Thanos díky svému výcviku zareagoval dostatečně rychle. Vyhnul se bodnutí dýkou. Biják ho ale zasáhl do ramene. Thanos si nevšímal bolesti a udeřil pěstí v rychlém háku. Ucítil náraz, jak jeho pěst trefila mužovu čelist. Divoch se zhroutil v bezvědomí k zemi.

Thanos se rozhlédl a všiml si, že na něj pronásledovaný muž zírá s vykulenýma očima.

„Neboj se,“ řekl Thanos. „Nechci ti ublížit. Já jsem Thanos.“

„Herek,“ pronesl muž chraplavým hlasem. Thanovi to připadalo, jako by muž dlouhou dobu s nikým nemluvil. „Já—“

Od zalesněné části ostrova se ozval další křik. Tentokrát to znělo jako spousta hlasů spojených v jednom pokřiku, který vyděsil dokonce i Thana.

„Rychle, tudy.“

Muž chytil Thana za paži a vyrazil s ním směrem k řadě skalisek. Thanos následoval a přikrčil se v mezeře, do které nebylo vidět z cesty, ale odkud měli dostatečný rozhled pro případ nebezpečí. Thanos z muže cítil strach, a tak se snažil zůstat co nejvíc v klidu.

Thanos si přál, aby ho předtím bývalo napadlo sebrat omráčenému muži nůž, ale na to už bylo pozdě. Teď mohli jen tiše čekat, až se ostatní lovci dostanou na místo, na kterém ještě před chvílí bojoval.

Viděl je přicházet ve velké skupině. Každý z nich vypadal úplně jinak. Všichni byli ozbrojeni zbraněmi, které byly očividně vyrobené z čehokoli, co bylo po ruce. Ti, kdo na sobě měli víc než jen nejzákladnější hadry, byly oblečení do nejrůznějších nakradených věcí. Ve skupině byli muži i ženy a všichni vypadali hladově a nebezpečně. Divocí a napůl umírající hladem.

Thanos sledoval, jak jedna z žen přistoupila k omráčenému muži a šťouchla do něj nohou. Na okamžik se mu zastavil dech, protože kdyby se muž probral, řekl by ostatním, co se stalo a všichni by se je vydali hledat.

Ale muž se neprobral, protože k němu žena poklekla a podřízla mu krk.

Thanos ztuhnul. Herek mu položil ruku na rameno.

„Zapomenutí neodpouštějí slabost,“ zašeptal. „Loví kohokoli můžou, protože ti nahoře v pevnosti jim nic nedarují.“

„Jsou to vězni?“ zeptal se Thanos.

„My všichni jsme tu vězni,“ odpověděl Herek. „Dokonce i strážé jsou vězni, kteří se dostali až na vrchol a teď si naplno užívají krutost, kterou jim umožňuje práce pro Impérium. Až na tebe, ty nejsi vězeň, že ne? Nemáš pohled někoho, kdo prošel pevností.“

„Nejsem,“ přiznal Thanos. „Tohle místo... vězni tu hlídají jiné vězně?“

Nejhorší na tom bylo, že si to klidně dokázal představit. Byla to jedna z věcí, které by odpovídaly představám jeho otce, krále. Poslat vězně do pekla a dát jim šanci se vyhnout bolesti tím, že se postarají o peklo ostatním.

„Zapomenutí jsou nejhorší,“ pronesl Herek. „Když se vězeň nenechá zlomit, nebo když je příliš šílený či tvrdohlavý, pokud nepracuje nebo se snaží bojovat, vyhodí ho ven. Dozorci je pak loví. Většina z nich začne žebrot, aby je vzali zpátky.“

Thanos nad tím nechtěl ani přemýšlet, ale musel, protože tu mohla být Ceres. Upíral zrak na skupinu zdívočelých vězňů, a přitom si šeptal s Herekem.

„Někoho tu hledám,“ řekl Thanos. „Mohli ji sem přivést. Jmenuje se Ceres. Bojovala v Aréně.“

„Princezna bojepán,“ zašeptal Herek. „Viděl jsem ji bojovat v Aréně. Ale ne, nevím o tom, že by ji sem přivezli. Kdyby ano, věděl bych to. Rádi nás předvádějí nově příchozím, aby viděli, co je tu čeká. A ji bych si rozhodně zapamatoval.“

Thanovi se sevřelo srdce v hrudi. Byl si tak jistý, že tu Ceres najde, vsadil vše na jednu kartu, dal vše za to, aby se sem dostal, protože to byla jediná stopa, kterou měl. Pokud tu ale nebyla... kam se měl vydat ji hledat?

Naděje z něj začala mizet stejně jako krev z Herekových chodidel poraněných ostrými kameny.

Krev, na kterou Zapomenutí zírali, sledovali, kam vede...

„Běž!“ vykřikl Thanos s naléhavostí, která přebíjela dokonce i jeho smutek. Rychle vytáhl Hereka z úkrytu.

Klopýtal po rozbité kamenité cestě přímo směrem k pevnosti. Doufal, že to je směr, kterým je Zapomenutí nebudou chtít pronásledovat. Přesto je ale následovali a Thanos musel Hereka doslova táhnout, aby s ním udržoval krok.

Nad hlavou mu proletělo kopí, Thanos se zachvěl, ale nezastavil. Odvážil se ohlédnout a zjistil, že se k nim vězňové přibližují. Lovili se stejnou jistotou, jako vlčí smečka. Thanos věděl, že by se měl otočit a bojovat, ale neměl zbraně. Přinejlepším mohl použít některý z kamenů u cesty.

Zpoza kamenů kolem cesty se vynořily postavy v černé kůži a kroužkových košilích. V rukách drželi luky. Thanos zareagoval bez přemýšlení, vrhl se na zem a strhl s sebou i Hereka.

Nad hlavou jim proletěly šípy a Thanos sledoval skupinu zdívočelých vězňů, jak se hroutí k zemi jako podtátá kukuřice. Jeden se obrátil, aby utekl, ale schytl šíp do zad.

Když se trojice mužů v černém přiblížila, Thanos vstal. V jejich čele kráčet stříbrovlasý, rozložitý muž. Luk si přehodil napříč přes záda a tasil dlouhý nůž.

„Ty jsi princ Thanos?“ zeptal se, když se před nimi zastavil.

V tu chvíli si Thanos uvědomil, že ho zradili. Pašerácký kapitán prozradil jeho přítomnost na ostrově. Ať už kvůli zlatu, nebo proto, že nechtěl problémy.

Přinutil se zůstat stát zpříma. „Ano, já jsem Thanos,“ řekl. „A ty jsi?“

„Já jsem Elsius, dohlížím na to tady. Kdysi mi říkali Řezník Elsius. Zabiják Elsius. Ale teď už zabírám jen ty, kteří si to zasluhují.“

Thanos už to jméno slyšel. Bylo to jméno, kterým se strašily děti, se kterými vyrůstal. Řezník Elsius byl urozený člověk, který zabíjel a mrzačil, až si o něm dokonce i Impérium začalo myslet, že je příliš zlý na to, aby zůstal na svobodě. Vyprávěly se smyšlené příběhy o tom, co Elsius prováděl těm, kteří se mu dostali do rukou. Thanos v tuhle chvíli alespoň doufal, že jsou jen smyšlené.

„Pokusíš se mě teď zabít?“

Thanos se snažil, aby jeho hlas zněl pohrdavě, i když u sebe neměl žádnou zbraň, aby se v případném souboji mohl bránit.

„Ale ne, můj princi. Máme s tebou mnohem větší plány. Tvůj doprovod ovšem...“

Thanos viděl, že se ho Herek pokouší zastavit, ale nebyl dost rychlý. Elsius udělal krok kupředu a neskutečně rychle Hereka několikrát bodnul. Čepel zajížděla do masa rychlostí blesku. Elsius muže držel ve vzpřímené poloze, jako by mu chtěl zabránit zemřít dřív, než bude připraven.

Nakonec nechal vězně padnout k zemi. Pak se obrátil k Thanovi a ve tváři měl úšklebek ve kterém nebylo téměř nic lidského.

„Jaký je to pocit, princi Thane,“ zeptal se, „stát se vězněm?“

KAPITOLA ŠESTÁ

Lucious si zamiloval pach hořících domů. Bylo v něm něco uklidňujícího, něco, díky čemu v něm rostlo vzrušení a něco mnohoslibného.

„Počkejte si na ně,“ řekl pohodlně usazený v sedle.

Muži, kteří byli rozptýlení kolem, obklíčili domy, které vypalovali. Domy bylo hodně nadsazené slovo, ve skutečnosti to byly tak nuzné chatrče, že ani nemělo smysl je rabovat. Možná ale nakonec přeci jen prozkoumají jejich popel.

Ted' byl ale čas se bavit.

Lucious si všiml pohybu, když ze svých domovů vyběhli první lidé. Pokynul rukou v obrněné rukavici, od jejíž zlaté barvy se odráželo slunce.

„Tamhle!“

Pobídl koně a vyrazil kupředu. Pozvedl kopí a hodil jím po jedné z utíkajících osob. Jeho muži zatím kolem pobíjeli muže a ženy, naživu nechávali jen některé, a to jen v případě, že měli pocit, že za ně na trhu s otroky dostanou slušný obnos.

Lucious zjistil, že vypalování vesnic je ve skutečnosti umění. Bylo důležité nevrhít se jen tak na náves a slepě nezapalovat všechno kolem. Tak to dělali amatéři. Když se nájezdníci vrhli dovnitř, lidé prostě utekli pryč. Když se pálilo ve špatném pořadí, hrozilo, že v plamenech zůstane spousta cenností. Když se nechalo příliš mnoho únikových cest, hrozilo, že zástup nových otroků, které ve vesnici nachytají, bude v závěru mnohem kratší, než by mohl být.

Přípravy byly klíčové. Musel nechat muže, aby se seřadili do formace ještě daleko před vesnicí, aby si vesničané nevšimli jeho tak zářivého brnění. Někteří totiž utíkali už když ho zahlédli v dálce. Luciovi se to líbilo. To, že se ho báli, bylo dobře. Bylo to právo, které mu náleželo.

Ted' byli v další fázi. Vypálili některé z nejméně hodnotných domů. Samozřejmě od střechy. Naházeli pochodně na střechu a čekali. Lidé nemohli utíkat ven, když jim vypalovali úkryty od země, a když neutíkali, nebyla to žádná zábava.

O něco později přijde tradiční drancování následované mučením lidí podezřelých ze sympatizování s rebely a těch, kteří skrývali cennosti. A pak samozřejmě přijdou popravy. Lucious se při té myšlence pousmál. Obvykle popravoval jen proto, aby ostatní viděli, co je může potkat. Dnes to ale bude... rozsáhlejší.

Když projížděl vesnicí, uvědomil si, že myslí na Stephaniei. Tasil meč a sekal nalevo i napravo. Za normálních okolností by na její styl odmítnutí nereagoval tak mírně. Kdyby to zkusila jakákoli mladá žena z téhle vesnice, Lucious by ji pravděpodobně stáhl zaživa z kůže místo toho, aby ji poslal otrokářům.

Stephania ale byla jiná. Nešlo jen o to, že byla krásná a elegantní. Když si myslel, že je to jen hloupá husička, chtěl ji dostat jen proto, aby se mohl chvástat před ostatními.

Ted' se ale ukázalo, že je víc než jen to. A Lucious si uvědomil, že k ní začíná cítit něco víc. Nebyla jen skvělým doplňkem pro budoucího krále. Byla někým, kdo rozumí fungování světa a kdo byl připraven intrikovat, aby získal to, co chce.

A právě proto se Lucious rozhodl nechat ji jít a neupozorňovat na její roli krále. Užíval si hru, kterou spolu rozehráli. Zahnal ji do kouta a ona se rozhodla stáhnout ho s sebou dolů. Přemýšlel, jaký bude její další krok.

Z myšlenek ho vytrhl pohled na dva muže, kteří svými meči mířili na jednu rodinu – tlustého muže, starší ženu a tři děti.

„Proč stále ještě dýchají?“ zeptal se Lucious.

„Výsosti,“ škemral muž, „prosím. Moje rodina byla vždy věrná tvému otci. Jsme nejponížejší poddaní. S rebely nemáme nic společného.“

„Chceš snad říct, že jsem se spletl?“ zeptal se Lucious.

„Jsme loajální, výsosti. Prosím.“

Lucious naklonil hlavu ke straně. „Dobrá tedy, vidím, že jsi skutečně věrný poddaný. Budu tedy laskavý. Dovolím, aby jedno z tvých dětí přežilo. Dokonce tě nechám vybrat, které to bude. Vlastně ti to nařizuji.“

„A-ale... nemůžu vybírat ze svých dětí,“ pronesl muž.

Lucious se obrátil ke svým mužům. „Vidíte? Dokonce, i když jim to přímo nařídím, neposlouchají. Zabijte je všechny, ať nemusím marnit čas s jim podobnými. Všichni v téhle vesnici musí být mrtví nebo zařazeni mezi otroky. A ať to nemusím opakovat.“

Odjel směrem k dalším hořícím budovám, zatímco se za ním ozvaly vyděšené výkřiky. Zdálo se, že to nakonec opravdu bude překrásné ráno.

KAPITOLA SEDMÁ

„Pracujte rychleji, lemry líný!“ křičel strážný a Sartes se zachvěl, když ucítil švihnutí biče na zádech. Kdyby mohl, otočil by se a na strážného by se vrhl. Beze zbraně by to ale byla sebevražda.

Místo zbraně měl v ruce vědro. Řetězem byl připoutaný k dalšímu vězni a očekávalo se od něj, že bude nabírat dehet a lít ho do velkého sudu, ve kterém ho pak odváželi pryč k dalšímu využití. Dehet sloužil k utěšňování lodí a zatékajících střech, ke spárování nejjemnějšího dláždění a voděodolných zdí. Byla to těžká práce a to, že každý vězeň byl připoutaný k někomu dalšímu, ji ještě ztěžovalo.

Chlapec, ke kterému byl připoutaný Sartes, nebyl o nic větší než on, ale byl hubenější. Sartes ještě neznal jeho jméno, protože strážní trestali každého, kdo se snažil bavit. Sartes předpokládal, že si pravděpodobně mysleli, že chystají vzpouru. Když se rozhlédl po mužích kolem, uvědomil si, že možná mají pravdu.

Dehtové jámy byly místem, kam posílali ty nejhorší typy lidí Delosu, a bylo to tu znát. Probíhaly tu hádky o jídlo i o to, kdo je nejdrsnější. Žádný spor ale netrval příliš dlouho. Kdykoli se objevili strážní, všichni zmlkli a sklonili hlavy. Ti, kteří nebyli dost rychlí, skončili buď zbičováni na zemi, nebo v některé z jam.

Chlapec, který byl k Sartovi připoutaný, vypadal, že mezi ostatní vůbec nezapadá. Byl hubený jako tyčka a zdálo se, že se při tahání těžkých věder zlomí. Byl od dehtu celý špinavý a tu a tam od něj měl dokonce popáleniny.

Z jámy se vyvalil oblak plynů. Sartovi se podařilo rychle zadržet dech, ale jeho společník takové štěstí neměl. Začal se dusit a kašlat. Sartes ucítil trhnutí řetězu, když chlapec klopýtnul a pak už jen sledoval, jak začíná padat.

Sartes neměl čas přemýšlet. Zahodil vědro a vrhnul se kupředu. Doufal, že bude dost rychlý. Sevřel prsty kolem chlapcovy paže. Ta byla tak tenká, že Sartův stisk mu musel připadat jako další pouta.

Chlapec se nebezpečně nakláněl nad vyvěrající dehet, zatímco Sartes ho táhl zpět. Cítil horko stoupající z jámy, cítil, jako ho pálí na kůži, a téměř kvůli němu chlapce pustil. Přesto se mu podařilo ho udržet a pustil ho teprve ve chvíli, kdy oba stáli nohama pevně na zemi.

Chlapec se roztrásl a lapal po dechu. Zdálo se, že se snaží něco říct.

„Už je to dobré,“ uklidňoval ho Sartes. „Jsi v pořádku. Nesnaž se mluvit.“

„Díky,“ řekl chlapec. „Pomoz... mi... vstát. Strážní—“

„Co se to tu děje?“ zahulákal jeden ze strážných a důraznost své otázky podtrhl šlehnutím biče tak prudkým, až Sartes vykřikl. „Proč se tu povaluješ?“

„Výpary, pane,“ řekl Sartes. „Jen ho na chvíli omámily.“

Tím si vysloužil další šlehnutí. Sartes si v duchu přál, aby měl v ruce zbraň. Cokoli, co by mohl použít na svoji obranu. Nebylo tu ale nic jiného než vědro a strážných bylo příliš mnoho. Ceres by samozřejmě našla způsob, jak je všechny pomocí vědra porazit. Ta myšlenka ho přiměla se pousmát.

„Až budeš smět promluvit, řeknu ti to,“ prohlásil voják. Nakopl chlapce, kterého Sartes zachránil. „Ty, vstávej. Jestli nemůžeš pracovat, jsi k ničemu. Pokud jsi tu k ničemu, můžeš skočit do dehtu, jako všichni ostatní.“

„On vstane,“ řekl Sartes a rychle pomohl chlapci na nohy. „Podívej, je v pořádku. Byly to jen výpary.“

Tentokrát mu nevadilo, že ho voják znovu udeřil. Znamenalo to, že si přestal všimnout druhého chlapce.

„V tom případě oba zpátky do práce. Už tak jste se flákali dost dlouho.“

Oba chlapci se pak vrátili k nabírání dehtu. Sartes dělal, co mohl, aby nabíral co nejvíc, protože druhý chlapec byl očividně příliš slabý na to, aby nabíral víc.

„Já jsem Sartres,“ zašeptal a po očku sledoval strážce.

„Bryant,“ zašeptal druhý chlapec a tvářil se přitom nervózně. Sartres slyšel, jak znovu zakašlal. „Díky, že jsi mi zachránil život. Pokud budu mít možnost ti to splatit, udělám to.“

Pak ztichl, protože kolem znovu prošli strážníci.

„Výpary jsou nebezpečné,“ pronesl Sartres, aby udržel hovor.

„Sežerou ti plíce,“ navázal Bryant. „Dokonce i někteří strážníci kvůli nim zemřeli.“

Pronesl to, jako by šlo o něco naprosto normálního. Sartrovi na tom ale nic normálního nepřipadalo.

Sartres se na něj podíval. „Nevypadáš jako zločinec.“

Viděl, jak se chlapec bolestivě ušklíbl. „Moje rodina... princ Lucious dorazil na naši farmu a vypálil ji. Zabil mi rodiče. Odvedl moji sestru. A mě poslal sem, jednoduše proto, že se mu chtělo.“

Sartrovi to znělo až příliš povědomě. Lucious byl opravdu zlý. Využíval jakoukoli záminku k tomu, aby mohl ubližovat ostatním. Ničil rodiny jen tak, protože mohl.

„Tak proč si nezjednat spravedlnost?“ zeptal se Sartres. Pokračoval v tahání dehtu z jámy a dával pozor, aby se nepřiblížili žádní strážníci.

Chlapec se na něj podíval jako na šílence. „A jak to mám udělat? Jsem na to sám.“

„Rebelové nejsou nikdy sami,“ podotkl Sartres.

„Jako kdyby se zajímali o to, co se se mnou stane,“ odporoval Bryant. „Dokonce ani neví, že jsme tady.“

„Pak se budeme muset dostat my k nim,“ zašeptal Sartres.

Viděl, jak chlapec leknutím vykulil oči.

„To nemůžeš. Pokud se jen zmíníš o útěku, strážníci nás pověsí nad dehtovou jámu a pomalu nás do ní budou spouštět. Už jsem to viděl. Zabijí nás.“

„A co se stane, když tu zůstaneme?“ nedal se Sartres. „Kdybys byl připoutaný k někomu jinému, co by teď s tebou bylo?“

Bryant zavrtěl hlavou. „Jsou tu přece dehtové jámy a strážníci. Jsem si jistý, že tu budou pasti. Ostatní vězni nám taky nepomůžou.“

„Ale už nad tím přemýšlíš, že ano?“ zeptal se Sartres. „Ano, bude to riskantní, ale něco riskovat je pořád lepší než čekat na jistou smrt.“

„A jak bychom to asi měli udělat?“ zeptal se Bryant. „Na noc nás zavírají do klece a přes den jsme spoutaní řetězy.“

Alespoň na to znal Sartres odpověď. „Utečeme společně. Počkáme na správnou chvíli. Věř mi, o útěcích už něco vím.“

Neřekl mu ale, že tohle je zatím zdaleka nejhorší situace, v jaké se kdy ocitl. Neřekl svému novému společníkovi ani to, jak malé šance mají. Věděl, že není nutné Bryanta děsit víc, než už vyděšený je. Přesto se ale museli dostat pryč.

Věděl, že kdyby tu měli zůstat delší dobu, nepřežil by ani jeden z nich.

KAPITOLA OSMÁ

Thanos byl napjatý jako zvíře připravené ke skoku. Kráčel obklíčený trojicí vězňů směrem k pevnosti, která byla dominantou ostrova. Na každém kroku vyhlížel možnou únikovou cestu, ale v otevřeném terénu a s luky, které měli jeho věznitelé, by neměl šanci.

„I to je možné řešení,“ pronesl Elsius, který kráčel za ním. „Nebudu ti tvrdit, že tě čeká příjemnější osud, když jdeš s námi, ale přežiješ déle. Na tomhle ostrově nemáš kam utéct. Možná tak k Zapomenutým, ale to bych tě ulovil mnohem dřív, než by ses k nim dostal.“

„Proč se tedy nepokusit skončit to co nejrychleji?“ odpověděl Thanos a snažil se skrývat, jak ho překvapilo, že Elsius přesně odhadl jeho myšlenky. „Šíp do zad nemůže být tak strašný.“

„Není to horší než bodnutí mečem,“ odpověděl Elsius. „Ano, ano, slyšeli jsme o tom dokonce i tady. Strážní nám občas něco řeknou, když přivázejí nové vězně. Ale věř mi, když tě budu lovit já, nebude tě čekat rychlá smrt. A teď jdi dál, vězni.“

Thanos ho poslechl, ale věděl, že v žádném případě nesmí dojít až do pevnosti. Pokud by to udělal, už nikdy by nespatřil denní světlo. Nejlepší čas k útěku byl vždy co nejdříve po zajetí. Dokud měl člověk ještě sílu. Proto se nepřestával rozhlížet a snažil se odhadnout terén a správnou chvíli.

„Nevyjde ti to,“ pronesl Elsius. „Znám lidi. Vím, co chystají. Je úžasné, kolik se toho dozvíš, když někoho rozsekáváš na kousky. Myslím, že v tu chvíli ti odhalí svoje pravé já.“

„Takže ty víš, na co myslím?“ zeptal se Thanos.

„Jen mi to řekni. Tvoje urážky mi den nepokazí. Zato tobě ano.“

„Myslím, že jsi zbabělec,“ prohlásil Thanos. „Slyšel jsem o tvých zločinech. Několik vražd lidí, kteří se nemohli bránit. A teď chvíli velíš bandě zločinců, kteří bojují místo tebe. Jsi trapný.“

Thanos zezadu uslyšel smích.

„A to je všechno, co umíš?“ zeptal se Elsius. „Jsem zklamaný. O tohle se snažíš? Vyprovokovat mě, abys mohl bojovat? Opravdu myslíš, že jsem tak hloupý? Vy dva, chyt'te ho. Princ Thane, pokud se pohneš, střelím ti šíp někam, kde tě to bude hodně bolet.“

Thanos cítil, jak ho strážní chytili za paže a pevně ho zadrželi na místě. Byli to silní muži, očividně zvyklí vypořádávat se s neposlušnými vězni. Na místě ho obrátili tak, aby stál čelem k Elsiovi, který už měl připravený luk.

Přesně tak, jak Thanos doufal.

Začal se potýkat se strážnými, kteří ho drželi, a uslyšel, jak se Elsius směje.

„Neříkej, že jsem tě nevaroval.“

Zaslechl zadrnčení tělivy. Nesnažil se ale vytrhnout strážím ze sevření, jak si ostatní mysleli. Místo toho se obrátil a strhl jednoho muže přímo do dráhy letícího šípu. Cítil, jak zasaženého muže šokovalo, když mu z hrudi vyjel hrot šípu.

Jeho stisk pak povolil, strážný chytil šíp a Thanos nezaváhal. Vrhł se na druhého strážného, vytrhl mu od pasu nůž a pak strčil odzbrojeného muže vší silou přímo na Elsia. Dva vězni se srazili a upadli. Zatímco se pokoušeli vstát, sebral Thanos luk mrtvého muže, pobral tolik šípů, kolik mohl, a vyrazil pryč.

Přeskakoval kameny rozeseté všude kolem, snažil se kličkovat, a přitom se co nejrychleji dostat do úkrytu. Pravděpodobně mu zachránilo život to, že se nesnažil dostat zpátky ke člunu, ale místo toho mířil ke stromům.

„Tam jsou jen Zapomenutí!“ křičel za ním Elsius.

Thanos se přikrčil a kolem hlavy mu prosvířel šíp. Cítil, že byl tak blízko, až mu rozvířil vlasy. Zabiják, před kterým utíkal, byl opravdu dobrý střelec.

Thanos také vystřelil šíp, ale téměř se ani nepodíval, kam míří. Kdyby zastavil dost dlouho na to, aby mohl zamířit, nepochyboval o tom, že by ho zasáhl jeden z šípů, které svištěly kolem. Nebo hůř – Elsius by se mohl postarat o to, aby Thana některý ze šípů pouze zranil. Pak by ho mohl chytit a odtáhnout do pevnosti.

Thanos se rychle skryl za kámen a slyšel, jak se od něj odrážejí šípy. Znovu naslepo vystřelil a pak se dal do běhu. Podvědomě se na chvíli zastavil a kolem proletěl další šíp.

Pak prudce vyrazil a co nejrychleji běžel ke stromům. Snažil se pohybovat tak, aby se nedalo odhadnout, kam poběží dál, ale nejvíc se soustředil na rychlost. Čím rychleji se dostane mezi stromy, tím lépe. Vystřelil další šíp, aniž by se podíval, kam míří. Rychle uskočil stranou a vyhnul se tím dalšímu šípu. Pak se skryl za nejbližší strom a slyšel, jak se do něj zabodl jiný šíp.

Thanos se na moment zastavil a naslouchal. Srdce mu divoce bušilo, ale přesto slyšel Elsia, jak vydává rozkazy.

„Jdi a přiveď další dozorce,“ nařídil. „Já zatím budu pokračovat v lovu na prince.“

Thanos se začal prodírat mezi stromy. Věděl, že se musí dostat co nejdál, než dorazí stráž. Když jich bude dost, budou ho moct obklíčit a pak by neměl šanci, ať už by bojoval sebelépe.

Přesto si musel dávat pozor. Někde vzadu slyšel Elsia, šustění listů a občasné zapraskání větvičky. Navíc měl jeho protivník stále ještě luk a už ukázal, že je ochotný i schopný ho použít.

„Vím, že mě slyšíš,“ ozvalo se vzadu konverzačním tónem. Jako by rozhovor mezi lovcem a kořistí byl něco úplně normálního. „Určitě jsi už byl na lovu. Samozřejmě, že ano, vždyť jsi princ.“

Thanos neodpověděl.

„No ovšem, chápu,“ pronesl Elsius. „Nechceš prozradit, kde právě jsi. Chceš zůstat hezky skrytý a doufat, že si udržíš dostatečný náskok. Lidé, které jsem lovil tam venku, to taky zkoušeli. Nikdy se jim to nepodařilo.“

Mezi stromy prosvítl šíp a jen tak tak minul příkrčeného Thana. Thanos vystřelil a pak vyrazil mezi stromy pryč.

„Tak se mi to líbí,“ ozval se Elsius. „Dávej pozor, aby tě nechytili Zapomenutí. Mě se bojí, ale ty... ty jsi pro ně jen kořist.“

Thanos ho ignoroval a běžel stále dál. Náhodně kličkoval sem a tam, dokud neměl jistotu, že ho od pronásledovatele dělí dostatečná vzdálenost.

Zastavil se. Elsia už neslyšel. Slyšel ale někoho jiného. Někoho, kdo tiše klel. Napůl naštvaně a napůl ufnukaně. Pomalu pokračoval kupředu. Nemohl si dovolit spěchat. Nemohl tu ničemu věřit.

Došel na okraj malé mýtiny. K jeho překvapení na ní spatřil ženu, která visela za kotník chycená v pasti. Tmavé vlasy měla zapletené do copu, který se pomalu pohupoval a otíral se o zem. Měla na sobě hrubé kalhoty a námořnickou tuniku. Rozhodně nadávala jako námořník, zatímco se snažila vyprostit z provazu, na kterém visela. Nevypadalo to, že by to k něčemu bylo.

Thanos naprosto jasně věděl, že je to celé součást nějaké větší pasti. Buď měla za úkol ho zpomalit, nebo její klení rychle přiláká pozornost Zapomenutých.

Přesto ji tam ale nemohl jen tak nechat. Thanos vstoupil na mýtinu s nožem v natažené ruce.

„Co jsi zač?“ vykřikla žena. „Drž se zpátky ty smradlavá Zapomenutá opice! Kdybych měla svůj meč—“

„Možná bys mohla chvíli mlčet, než sem přilákáš všechny vězně kolem,“ pronesl Thanos, když přeřzl provaz, který ji poutal. „Já jsem Thanos.“

„Felene,“ odpověděla žena. „Co tu děláš, Thane?“

„Utíkám před muži, kteří se mě chystají zabít. Snažím se dostat zpátky ke člunu,“ odpověděl Thanos. Náhle dostal nápad a okamžitě začal znovu líčit past.

„Ty máš člun?“ zeptala se Felene. Thanos si všiml, že si udržuje odstup. „Možnost dostat se z tohoto bohy zapomenutého šutru? Zdá se, že asi půjdu s tebou.“

Thanos zavrtěl hlavou. „Asi nebudeš chtít být poblíž. Lidé, kteří mě pronásledují, tu budou už brzy.“

„Nemůže to být horší než to, s čím jsem se tu potýkala dřív.“

Thanos znovu zavrtěl hlavou. „Promiň, ale neznám tě. Na tomhle ostrově můžeš být za cokoli. Co já vím, klidně bys mě mohla bodnout do zad, sotva k tomu dostaneš příležitost.“

Žena vypadala, že se s ním začne dohadovat, ale zvuk přicházející z lesa ji přiměl zvednout hlavu. Vypadala při tom jako vyděšená laň. Pak náhle vyrazila pryč.

Thanos si z ní vzal příklad a rychle zmizel mezi stromy. Sledoval, jak na mýtinu vešel Elsius, luk připravený v rukách. Thanos sáhl po luku, který sebral mrtvému muži, a uvědomil si, že mu nezbyly žádné šípky. Nezbyvalo mu nic jiného než vystoupit zpoza stromu, za kterým se skrýval.

„Doufal jsem, že z tebe bude lepší kořist,“ prohlásil Elsius.

„Pojď blíž a uvidíš, jak nebezpečný umím být,“ odpověděl Thanos.

„Ale ne, takhle to nefunguje,“ řekl Elsius, ale přesto udělal krok kupředu.

Thanos zaslechl tiché prasknutí a past spustila. Sledoval, jak vytáhla Elsia vzhůru. Šípky se mu vysypaly z toulce. Thanos je sebral a vyrazil zpátky mezi stromy. Už slyšel zvuky blížících se lidí. Jestli to byli Zapomenutí nebo další dozorcí, na tom vlastně nezáleželo.

Spěchal mezi stromy a už si mohl dovolit zamířit ke člunu. Věděl, že ho nikdo nesleduje. Chvilími měl pocit, že zahlédl obrysy postavy mezi listím nebo někde za ním a pak uslyšel řev, který mohl pocházet jen od Elsia.

Zpoza stromu nedaleko Thana se vyřítil Zapomenutý. Vrhhl se přímo na něj. Thanos měl tušit, že se mu nepodařilo setřást úplně všechny. Muž švihl sekerou, která vypadala, že je vyrobená ze stehenní kosti mrtvého nepřítele. Thanos ukročil stranou, vyhnul se útoku, rychle muže bodnul a pokračoval v útěku.

Teď už slyšel další. Lovecký pokřik se nesl mezi stromy. Dorazil na otevřené prostranství a spatřil skupinu Elsiových dozorců, kteří běželi z druhé strany. Thanovi se rozbušilo srdce, když se za ním z lesa vynořil tucet postav v improvizovaných brněních. Zahnul prudce vpravo, vyhnul se jednomu útočníkovi a pokračoval v běhu dál, zatímco se obě skupiny srazily a daly se do boje.

Několik postav se odpoutalo a pokračovalo v jeho pronásledování, ale Thanos viděl, že většina jich zůstala a bojovala. Viděl Zapomenuté, jak se vrhli na dozorce. Měli na své straně zuřivost a vztek, ale ti z opevněné strany ostrova měli skutečné zbroje a lepší zbraně. Thanos pochyboval, že Zapomenutí mají nějakou šanci na vítězství, a ani si nebyl jistý, jestli by chtěl, aby zvítězili.

Vyhýbal se rozeklaným skaliskům a snažil se najít cestu zpět ke člunu. Pokud se mu podaří se k němu dostat... no, bude to složité, vzhledem k tomu, že ho pašeráci zradili, ale i tak si najde způsob, jak z ostrova zmizet.

Teď bylo jeho největším problémem vymyslet, jak se dostat k lodi. Kdyby běžel přímo zpět po vlastních stopách, bylo by snadné ho najít a neměl by žádnou možnost, jak setřást pronásledovatele. Nemohl si ani dovolit se zastavit, i když zvuky pronásledování se změnily ve zvuky potyčky.

Zdálo se mu, že narazil na začátek cesty zpět na pláž, a tak po ní vyrazil. Dával si přitom pozor na případnou léčku. Zdálo se, že na něj nikdo nečeká. Už jen kousek a bude zpátky u člunu. Podaří se mu—

Proběhl zatáčkou k pláži a zastavil se. Stál tam jeden ze Zapomenutých. Obrovská svalnatá postava se tyčila nad Thanovým člunem. Nebo spíše nad tím, co z něj zbylo. Dokonce i když na něj Thanos koukal, máchal věžeň mečem, který v jeho rukách vypadal jako párátka, a štípal na kusy prkna, která ještě zbývala.

Thanovi se zastavilo srdce.

Z ostrova teď nebylo úniku.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Když se Lucious vrátil do hradu, popravy byly stále ještě v plném proudu. Přesně tak, jak měly být. Nechtěl, aby jeho muži skončili příliš rychle. Chtěl tam být, aby si to mohl také vychutnat.

A co víc, chtěl, aby tam byla Ceres a aby všechno sledovala co nejdéle. Lucious se na okamžik zadíval k jejímu oknu. Věděl, že tam je, spoutaná v řetězech, a že se musí dívat na nádvoří. Jistým způsobem ho to uspokojovalo.

Mnohem víc ho ale uspokojovalo sledovat nádvoří, na kterém se odehrávaly popravy. Muži a ženy tam klečeli v úhledných řadách, kolem kterých procházeli popravčí se sekerami. Právě, když jednoho z nich sledoval, si popravčí vybral muže, přinutil ho sklonit hlavu, zvedl sekeru do výšky a perfektním sekem ho sťal. Hlava se odkutálela opodál.

„Co to má být?“ rozkřikl se Lucious rozzlobeně. Byl pryč jen hodinu nebo možná dvě, ale už to vypadalo, že byla popravena celá řada vojáků lorda Westa. V podstatě všechny je sťali.

„Děláme to, co jsi nám nařídil, výsosti,“ odpověděl popravčí. „Popravujeme je.“

„Ale moc vám to nejde!“ vyštěkl Lucious. Popravdě jim to šlo až příliš dobře. „Sekáte jim hlavy? Chci, aby trpěli! Chci, abyste přišli s vlastními nápady. Neřekl jsem vám snad, že máte použít všechny myslitelné způsoby popravy?“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.